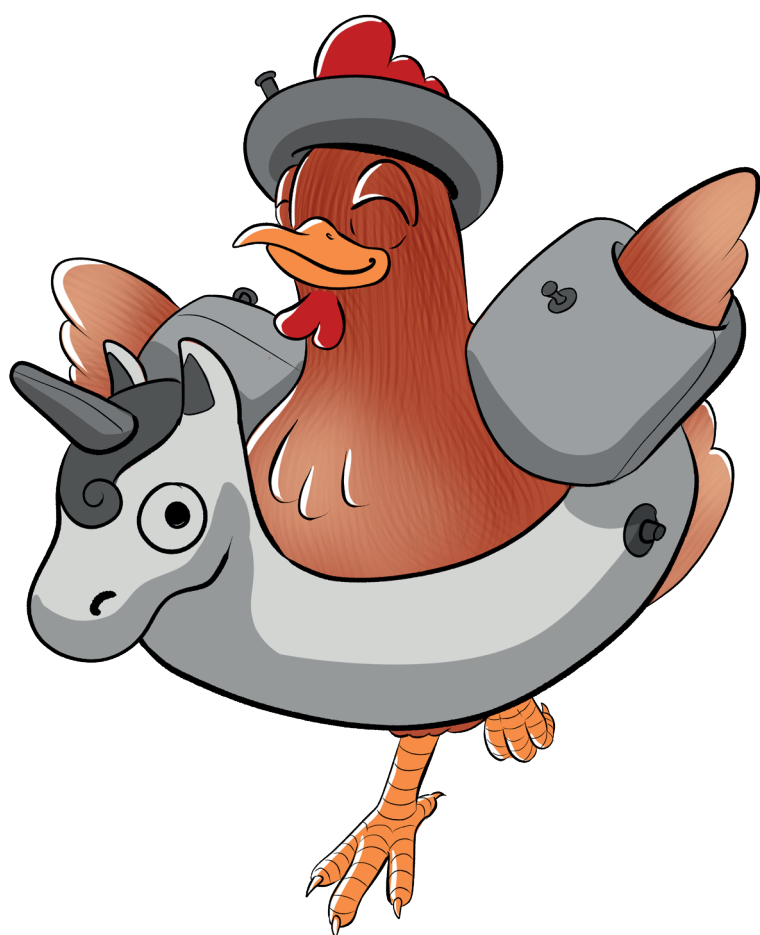

Noah og Gala 5 - Kraniegrottens hemmelighed

Thomas Arnt og K. L. Berger

© 2025

1. udgave, 1. oplag 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag og illustrationer: Sabine Baudtler-Vedersø, sketchesbysabine.com

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Århus

ISBN 978-87-94320-76-4

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget.

Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

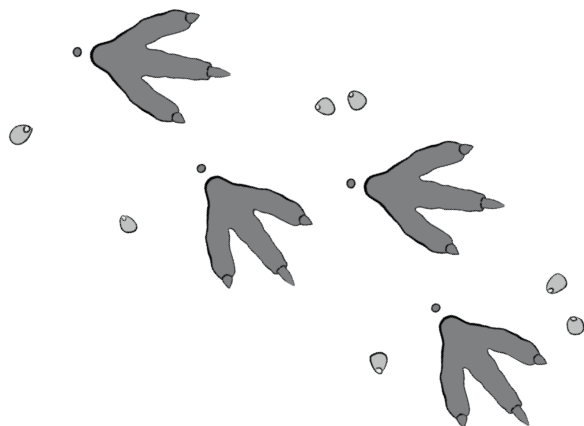
NOAH & GALA

Kraniegrottens hemmelighed

Thomas Arnt og K. L. Berger

SÅ ER DER ÆRTER!

Våbnene glimtede, da kaptajn Sortvands sabel mødte admiral Skumskægs slanke kårde. De to mænd kredsedde om hinanden. Himlen over dem var mørk og regnfuld, og de flænsede sejl blafrede i vinden som store spøgelser.

Kaptajn Sortvand smilede bistert, så man kunne se hans guldtænder. "Giv op, Skumskæg. Dine mænd er borte. Slugt af havet."

"Ha!" Admiralen svingede sin kårde i en bred bue. "Jeg er ikke den eneste, der har mistet hele mit mandskab. Kig dig omkring."

Selvom regn og bølger gjorde sit bedste for at vaske skibet rent, var blodet fra kaptajnens mænd stadig synligt.

"Måske," svarede kaptajn Sortvand. Den stolte

sørøver trak sig lidt tilbage og greb fat om rælingen med sin frie hånd. "Men så er det godt, at jeg har forstærkninger."

"Hold på hat, høne og briller!" råber mor. "Der er ærter!"

"Hvad?" Med det samme griber Noah fat om Gala og holder hende tæt ind til kroppen. Der er ikke tid til at tage høretelefonerne af og stoppe lydbogen om kaptajn Sortvands sidste eventyr. Det handler om ren overlevelse.

Mor jokker bremsen i bund. Dækkene på den lille, røde bil hviner, og Noah mærker, hvordan han bliver kastet frem. Kun selen redder ham og Gala fra at ende som to flade insekter på forruden.

"Gok!" kagler hønen. Hun basker med vingerne, mens Noah gør sit bedste for at holde hende nede. Det er ikke hendes første tur med mor, men de har ikke fundet en sele til høns endnu, og babystolen virkede ikke. Den fløj hun bare ud af.

Bilen holder stille. Noah laver et tjek.

To arme. Tjek. To ben. Tjek. Hoved. Tjek. Krop. Næsten tjek.

Gala ser også ud til at have klaret opbremsningen.

Hun ser dog ikke helt glad ud og går straks i gang med at ordne sine fjer.

”Se!” siger mor fra forsædet. ”Det er sådan en lille bod ved vejen. Er det ikke hyggeligt? Hva’? Og de har ærter!”

”Gok!” klukker Gala og stikker hovedet ind under vingen.

Noah kigger ud ad vinduet. De er på vej fra Flint-rup til Lille Stenby, og han er ikke specielt vild med ærter. I hvert fald ikke hvis det kræver, at man får mast lunger og mavesæk ud gennem ørene for at købe dem.

”Meget hyggeligt,” skynder han sig at sige. Mor er tydeligvis glad for ærter. Især hvis de kan købes i en bod ved en vejside. Hun laver en hel lille dans ud af bilen. Noah sætter stor pris på, at vejen til Lille Stenby er tom, så det kun er ham og Gala, der ser mors dans.

Mor kommer tilbage ind i bilen med en pose fyldt med ærter. ”Man betaler bare. Der er slet ingen til at tage imod. Vildt ikke? Man kunne bare stikke af med dem. Men sådan er vi ikke, vel?”

Hun smiler til dem og pakker sin pung ned i tasken igen.

Noah ryster på hovedet og smiler for sig selv. *Mon ikke kaptajn Sortvand ville have snuppet ærterne uden at betale? Mon sørøvere spiser ærter? Det tror jeg ikke.*

”Det er jo perfekt, at vi har friske ærter med til Charlies fest, ikke?” siger mor og starter bilen igen.

Nå ja. Festen.

Noah har ellers prøvet virkelig hårdt at glemme, hvorfor de er på vej til Lille Stenby.

De er på vej til Charlies fest.

Faktisk kan han virkelig godt lide Charlie, og de har besøgt hinanden flere gange, siden de mødtes på ferien i Grækenland. Det er mere fest-delen af dagen, han har et problem med. Det er ikke bare Charlie, hans far og mor, Noah og Gala, der kommer. Det er en rigtig fest.

På en båd. En stor båd. Med andre mennesker, som jeg slet ikke kender. Og kan man overhovedet tisse på sådan en båd? Eller er det bare ud over siden på båden? Det tror jeg simpelthen ikke at jeg kan.

Den lille, røde bil sætter i gang igen. Noah vover ikke at tage høretelefonerne på igen og starte lydbogen. Bare i tilfælde af at mor også bliver ramt af lysten til friske kartofler eller jordbær.

Landskabet ændrer sig, da de nærmer sig Lille

Stenby. Hist og her stikker der klipper op af jorden, og ude i horisonten dukker havet op. Ikke dybblåt som i hans bog, men nærmere gråt. De har været hjemme hos Charlie før, men aldrig nede ved havnen. Og slet ikke ude at sejle på havet.

Noah har skam prøvet at sejle før. På en færge. En stor, rolig færge. Sådan en der kun vipper en lille smule i blæsevejr. Han har set billeder af Charlies fars båd på sin telefon. Det er en stor båd, men ikke nogen færge.

Mor sætter farten ned, da de kører ned igennem Lille Stenby. Der er ikke mange huse i byen i forhold til Flintrup, men de er til gengæld meget store. De fleste er malet hvide eller lyseblå. Noah tænker på, hvordan det mon er at bo i så stort et hus, hvor man kan kigge ud over havet hver eneste dag. Det er noget andet end deres lejlighed.

”Så er vi fremme.” Mor kører ind på parkeringspladsen og drejer nøglen. Hun vender sig om mod Noah. ”Er du klar? Eller skal du lige lande?”

Noah kigger ud. Han kan se Charlie og hans far stå sammen med en gruppe mennesker ude på kajen. Der er tre andre drenge. De er på samme alder som Noah.

De er sikkert helt normale og søde. De er jo Charlies

venner. Jeg er okay. Charlie er okay. De er sikkert også okay. Det bliver en god dag.

”Et øjeblik.” Noah finder sin rygsæk frem. ”Jeg skal lige have gjort Gala klar. Det er jo hendes første gang ved havet.”

Det er bare en fødselsdag. På havet. I en båd. Med en masse fremmede mennesker. Måske bliver det stormvejr. Båden kæntrer. Der kommer hajer, der æder mig. Super.

”Gok,” klukker hønen stille og nusser hans hånd. Så kigger hun ned i mors taske, da den lander på sædet mellem dem. Kort efter er næsten hele kroppen dernede.

”Vi må hellere gøre dig sikker til vands,” siger Noah. ”Vi kan ikke have, at du drukner. Vel?”

Galas hoved stikker op af tasken. Hun ryster fjere og lægger hovedet på skrå.

”Gok?”

